

Oliver Twist.

Samfundstoman

— af —

Charles Dickens.

(Fortiæt)

„Kan du holde din Mund!“ brummede Sides bister.

„Bryggersbønen er vel aaben?“

„Javel,“ svarede Toby efter at have tiggert ind for at være sutter paa det. „Det grinaagte er, at de lader den altsidst aaben om Natten, for at Sunden som plejer at fage derinde kan ga frit om i Huset og paafe paa. Men se Barne! Du vil nu saa nysgjerrigt lufte den ud i Aften!“

Stønt Toby hvilede saa sagte, at det næsten ikke var til at høre, befalede Sides ham hidtil at holde Mund og luge fat. Saa satte Toby først sin Lygte fra sig paa Bordet, og stillede sig derefter op inde under Vinduet, med Hovedet stillet mod Muren og Hænderne mod sine Ans. Saa at han bandede et Slags Trappetin. Udbjællende klædede Sides op paa hans Ryg, og stak Oliver — med Fødderne forrest — sagte ind gennem Vinduet og satte ham velbehøveligt ned paa Gulvet indenfor.

„Tag Lygten!“ hvilede han. „Kan du se Trappen lige foran dig?“

„Sides pegede frem mod Gadebønen med sin Pisto! og erindrede ham fortællende, at hele Vejen derhen var han indenfor Studbilde, og at hvis han betante sig, var han dødsbøns. „Det er gjort paa et Minut!“ hvilede han. „Ligefaa snart jeg slipper gaar du paa!... Hø!“

„Hvad er det?“ hvilede Toby. — Og de lyttede spændt.

„Ingenting,“ sagde Sides, og han slap Oliver: „Nu!“ Drengen havde kun et Njeblikt til at tænke sig om: men i det Njeblikt beslattede han, at om det saa stulde koste hans Liv, vilde han se at løbe op ad Trappen og bakte Familien. Opfyldt af denne Plan gik han hurtig, men sagte fremad.

„Kom tilbage!“ kaldte pludselig Sides højt: „Tilbage!“

Strømmet ved denne pludselige Afbendelse af Dødsfæstheden og af et Raab, som fulgte efter, lod Oliver Blandt-liggen falde, og stod og vidste ikke, om han stulde gaa frem eller tilbage. I det samme gentoges Raabet, — der kom et Lyskast, — utydeligt saa han oppe paa Trappetrappen to fortraktede, halvt paaklædte Mænd, — saa kom der et Skimt, — et højt Knald — Røg — et Klaff, hvor vidste han ikke — — — — —

Sides havde et Sekund været forsvunden; men før Røgen var trukket bort, var han oppe igen og havde grebet Drengen i Kraven. Han greb sin Pisto! af mod Mændene, som allerede var røkket til Side, og drog Drengen op til sig. „Klem Arzene tættere ind!“ sagde han, og trat ham saa ud gennem Vinduet. „Rom med et Forklæde! De har ramt ham. Geseind! U! som han blyder!“

Saa var der en Skotte, der ringede, og der blev stult og raabi inde i Huset, og Oliver havde en Fornemmelse af, at han blev baaret rask hen over en ujævn Markt. Støjne tabte sig i det fjerne, en underlig lydende Rulde trængte sig ind i hans Hjerter, — og han hørte herte eller saa noget mere.

23.

Lidt af en sølsom Samtale.

Det var en bidenbe kaldt Aften. Det tykke Lag Sne, der laa paa haardfrosten, saa at hun drivende hift og her i Snevridder og paa Gadehjørner blev hvirvlet til Vejrs, som taagede Malmstrømme, af den skarpe og tudende Vind. Saa den mørkt, isnende, uhyggelig Aften trækker Folk der sidder lunt inden Døre, sammen ved den inntrende Kje og taffer Gud for, at de kan være hjemme, medens husvilde og forfulstet Udklud lægger sig hen og dør paa aaben Vej og Markt. Lad deres Forfælder have været hvad de være vil: Stakkerne kommer næppe til at faa Sjænen op i en Verden, der er værre end den, de forlod!

Inde i det Fattighus, hvor Oliver Twist var født, sad Olfbruken, Madam Corney, hende ved Kaffelovnen i sin egen lille Stue og saa velbehageligt paa et lille rundt Bord, hvorpaa der stod en lille Bakke med alt fornødent til en Olfbruers tørreste Maaltid. Madam Corney stulde til at træste sig selv med en Kop The, og medens hun nu kørvede fra Bordet hen til Kaffelovnspladen, hvor den mindste af alle Thebøllerne stod og snurrede med spæt Røst, fleg hendes indre Tilfredshed saa højt, at hun maatte smilte.

„Ja,“ mumlede hun med Albuen støttet mod Bordet, og stirrede tænkfuldt ind i Tjden, vi har sandelig alle sammen meget at være taknemmelige for, naar vi blot vilde kunne paa det! At ja!“ Og hun rystede beghmet paa Hovedet, som om hun hntedes over de forblinde Fattiglemmer, der aldrig vilde kunne paa det. Hvorefter hun stak en Sølvstke (hendes private Gjenstand) ned paa Bunden af en lille Blit-Thebølle og gav sig til at lase The.

Hvor en Ubehagelighed dog kan bringe vort strøbelige Sind ud af Ligevægt! Vandet i den lille forie Thepotte løb over, medens Madam Corney grubliserede, og hun sit stolte det sin Haand.

„Den forbandede Potte,“ udbød hun og satte den højt fra sig paa Kaffelovnspladen: „der kan heller ingen Verdens Ting i det Spetakk! Ingen Rennesser kunde falde paa at bruge den,“ — hun gjorde et Dophold, og sulte sig saa: „untagten saadan en forladt Stakkel som jeg! At ja!“ Hun sank ned paa sin Stol og stødte atter Albuen mod Bordet og grubliserede over sin Ensomhed. Den lille Thepotte og det ene Par Skopper dakte triste Rinder om Hr. Corney (der ikke havde været død i mer end 25 Aar), og hun overvældedes. „Jeg faar aldrig Magen!“ hvilede hun fortrøst, „jeg faar aldrig Magen!“

Om denne Bemærkning gjaldt hendes Mand eller Thepotten, faar at faa hen. Thepotten saa hun paa, mens hun talte, og straks efter tog hun den første Skurt, da hun forstyrede ved, at der blev bantet paa hendes Dør.

„Naaba! som ind!“ sagde hun skarpt. Det er fagten en af de gamle Kærlinger, der skal til at dø, de død jo altsidst ligesom jeg skal til at pife Naa, saa ikke der og lut al den Rulde ind! Hvad er det?“

„Ingenting, Madam, ingenting!“ svarede en Mansfoltestemme.

„Rej Mand!“ udbød Madammen i en langti blidert Tone, „er det Dem, Hr. Bumble?“

„Ja aktural, Madam!“ sagde Hr. Bumble, der var blevet staaende for at ryste Sneen af sin Rabaj og tørre sine Fødder af; han kom nu ind med sin Trekantede Hat i bære og en lille Blyt i den anden Haand. Stal jeg lutte Madam?“

Bumble sig, og saasom han selv frøs, lullede han uden videre Døren.

„Stelt Vej, Hr. Bumble!“ sagde Madammen. „Nederdragtig, Madam!“ svarede Bumble, „et rigtig anti-komment! Vej! De tan tænke Dem, Madam, at denne velsignede Eftermiddag har vi uddelt over tyve Brød og Halvanden Ost, og saa er Fattigfolk endda ikke tilfredse!“

„Rej, naturligt!“ sagde Madammen og nippede til sin The, „naar er de vel det, Hr. Bumble?“

„Rigtig, Madam, rigtig!“ forstikrede Bumble. „Der var nu f. Eks. en Mand, han sad med Kone og stor Familie, og saa gav vi ham et Brød og et helt Pund Ost. Men tror De, han var taknemmelig, Madam? Ikke Spor af taknemlig! Han forlangte Kul, om det saa bare var et Lommeværkfuldt, sagde han. Vil De nu en Gang tænke Dem, Madam: Kul? hvad stulde han med Kul? Rikke Osten maalte og saa komme redbende efter mer? Men saadan er de Mennesser, Madam, og de bliver værre og værre! Det er ikke længer siden end i forgaars, saa kom der en Mandsperson — ja, De har jo været gift, Madam, saa til Dem tan jeg jo godt navne det — han havde bogstavelig itte en Lap over sin Bagel!“ (Madam Corney slog Sjænen ned), „han kom hen til Indspjettøren, ligesom der var Ribdagsselskab, og sagde, at han maatte have Understøttelse. Han var ikke til at faa af Vejen, og Selskabet blev led af det, og saa lod Indspjettøren ham faa et Par Rødfulde Karstoffer og en Hald Paal Haremel. „Hvad skal jeg med det?“ siger saa det utaknemmelige Bøst, „De kunde lige saa gerne have foraret mig et Par Jern-Briljer!“ — „Som De vil,“ svarede Indspjettøren og tager det fra ham igen, „men andet faar De itte her!“ — „Saa gaar jeg ud og lægger mig til at trepere paa Gaden!“ siger Bøstet. — „Ma hvad?“ siger Indspjettøren, „De hutter Dem vel nok!“

„Ha, ha, ha, den var god!“ faldt Madammen ind, „den ligner rigtig Indspjettøren, synes De itte, Hr. Bumble?“ — „Na og saa?“

„Ja tan De nu tænke Dem, Madam,“ svarede Olfbruksmanden, „saa gaar Bøstet dirlig hen og lægger sig til at dø paa Gaden! Saa obiternafise er de nu til Dags!“

„Rej nu har jeg aldrig hørt saa galt!“ erklærede Madammen foraret. Men sig mig, Hr. Bumble, synes itte De ogsaa, at det er galt dette her med at give Understøttelse udenfor Fattighuset?“

Hr. Bumble smilte, som Føst smiler, naar de ved at de sidder inde med en overlegen Forhaalfe. „Rigtig anvendt,“ svarede han, „jeg siger: rigtig anvendt, Madam, saa er Understøttelsen uber for Fattighuset til stor kommental Fordel. Principet ved den er: at give Fattighold justeman det, som de ingen Brug har for, for saa kommer de aldrig igen!... Naa men“ (og han gav sig til at løse op for sin Patte) „det er en Embedshemmelighed, som der itte skal snaffes om, untagten, om jeg maa sige, mellem kommentale Med-Kællinger!... Se her er lidt Portvin, Madam, som Direktionen beordrede sendt ned paa Engelsen — agte uforfalsket Portvin, tappet i Eftermiddag, saa klar som Glas!“

Han holdt den ene Flaaske op for Lyset og rystede den, for at henise dens Fortrinlighed, satte derefter haade den og dens Kammerat hen paa Dragflisen, lagde et Lommeværk sammen, som havde været lyst om dem, stak det angosomt i Vommen, og tog saa sin Hat og lod, som han vilde gaa.

„De har en sold Vej hjem, Hr. Bumble,“ bemærkede Madammen.

„Ja,“ sagde Bumble, „hun blæser, som Drene stulde saa af En!“ Og han slog Rabaj-Kraven op.

Olfbruken saa fra den lille Thebølle op paa Hr. Bumble, som imidlertid var gaaet hen imod Døren. Og da Bumble saa rømmede sig igen, som Indledning til at lige Farvel, spurgte hun blj, om han... itte havde lyst til at drikke en Kop The.

Njebjællig sig Bumble Rabaj-Kraven ned, lagde hat og Stol fra sig paa en Stol, og stjødte en anden Stol en til Bordet. Mens han langsomt satte sig, saa han saa Madamen. Madamen saa uforvarende paa den lille Thepotte. Hr. Bumble rømmede sig igen, og smilte aa smaat.

Madamen rejste sig og et Par Skopper til hende Staket. idet hun satte sig, medte hendes Sjæne igen det valente Kommentalbud; hun rømmede — og gav sig til at stante The til ham. Atter rømmede Bumble sig, denne Gang lidt stærkere end før.

„Er den sød nok, Hr. Bumble?“ spurgte Madamen, da hun havde kommet til at i.

„Bølsom sød, Madam!“ svarede Bumble. Han saa lidt paa Madamen; og hvis nogen Sinde en kommental Embedsmand har set sm ud, saa maa det have været Hr. Bumble i dette Njeblikt.

Man drak saa Theen. Bumble havde bredt Lommeværkladet ud over sine Ans, for at han itte stulde komme til at plette sine Bukser. Mens han spiste og drak, sulte han af og til dnyt, hvistet dog itte havde nogen Rabaj Indspjættelse paa hans Appetit, tværtimod lod det til at ette ham hans Bevægelser paa The- og Smørrebrøds-Omraadet.

„De holder Rat, Madam, ser jeg,“ bemærkede han, og aa hen paa en, der laa og varmede sig foran Kaffelovnen, ned hele sin Familie omringt sig. „Den har ovenisbet Kællinger!“

„Ja og De fan itte tro, Hr. Bumble, hvor jeg holder af dem!“ svarede Madammen. „De er saa tørre og forsøjlige, de Dyr, det er ligefrem Selskab for mig, og saa vilder de faa meget af deres Sjæ.“

„Madam Corney,“ sagde Hr. Bumble langsomt, og tog Takt med sin Tale med Thestæen: „det er min Mening, at den Rat og de Kællinger, der tunde bo hos Dem og itte være lystelige, de maatte være nogle Wiener!“

„Rej, Hr. Bumble dog...“ indvendte Madamen. „Itte Tale om det!“ erklærede Bumble og svaug Thestæen med en foreteltt Værbighed, der gjorde ham dobbelt mponerende; „jeg vilde gøre mig en Fornøjelse af at drulste dem!“

„Saa var De ogsaa en grusom Mand,“ sagde Olfbruken oplivet og strakte Haanden ud mod Olfbruksmandens Top. „En rigtig haardhjertet Mand!“

„Haardhjertet?“ gentog Bumble. „Haardhjertet, Madam!“ Han slap Koppen, og tog om Madam Corney's Vælsfingre og trøkkede den, klæfede et Par Gange med Haanden paa sin galonerede Vest, sulte umaalig dybt, og stfede Stolen en smule bort fra Kaffelovnen.

Bordet, som de sad ved, var som saat uheldigvis unbt. Itte nu Hr. Bumble lidt efter lidt stulde sin Stol itte bort fra Bordet, men bort fra Kaffelovnen, som han stadig nærmede og nærmede hen til Olfbruens Stol. Hifstift røste endog de to Stole ved hinanden. Derform Madamen var røkket til højre, vilde hun være bleven stegt i Tjden, dersom hun var røkket til venstre, vilde hun være faret lige ind i Faanen paa Hr. Bumble. Som den gamle Kone, blev hun, forudpaa hun fikket i et Nu disse Højer, og altfaa blev hun siddende og skæntede blot Hr. Bumble en ny Kop The.

„Haardhjertet, Madam?“ sagde endelig Bumble lige paa hende ind i Sjænen, mens han ryste om i sin The. Er De haardhjertet, Madam?“

„Men!“ udbød Madamen, „det var da et ljerligt Spørgsmaal af en Mand, der itte er gift! Hvorfor spørjer De, Hr. Bumble?“

Hr. Bumble drak sin Kop ud til sidste Draabe, tlykkede

den sidste Mundfuld Brød, bærstede Krummerne af sit Stød, tørte sig om Munden, og gav nok saa frejdigt Madammen et Kys.

„Men Bumble dog!“ hvilede den omsigtfulde Madam (som var i den Grad forskrækket, at Stemmen næsten gik fra hende). „Jeg striger, Bumble!“

Der til sagde Bumble ingenting, han lagde blot langsomt og værdigt Armen om hendes Liv. — Saa som Madammen iforvejen havde saat, at hun vilde strige, maatte denne nye Driftighed naturligtvis have saat, at det hende uderligere til at gøre det. Men der blev ingen Brug for det, thi i det samme bankedes der højt paa Døren. Njebjællig fo'r Bumble behændigt hen til Vindstærerne og gav sig til iorigt at have dem af, medens Madamen skarpt spurgte, hvad der var. Det fortjener at fremhæves som et mærkeligt Vidnesbyrd om, hvorledes en Overtastelse pludselig kan opbære Vindingerne af selv en stor Forskrættelse, at Madamens Stemme helt havde genduvnet sin vanlige Klarhed.

„Ma om Fortællelse, Madam,“ sagde et gammelt høstigt Fruentimmer og stak Hovedet ind ad Døren, „men gamle Sally er lige ved at dø.“

„Ja hvad kommer det mig ved?“ spurgte Madamen bister. „Tror du maatte, jeg tan holde Liv i hende?“

„Ma nej, Madam,“ svarede den gamle, „det fan ingen, der er ingen Hjøst mere! Jeg har set saa mange Mennesser dø, jeg ved nok, naar det er ved at være forbi. Rej, men hun er saa urolig; og naar Krampen engang imellem itte har hende — for hun drages ellers haardt! — aa siger hun, at det er noget, hun maa have aabenbaart for Dem; for tan hun itte dø!“

Madam Corney mumlede en Del Stødsord angaaende gamle Kærlinger, der itte engang tunde dø, uden at de stulde plaas deres Forfætte. Saa hullede hun sig ind i et tørt Sjal, bad Hr. Bumble bente det Njeblikt, hun var forie, befalede den gamle at rubbe sig og itte være hele Ratten om at hinte op ad Trapperne, og fulgte bagefter jende. Hun havde et meget surt Ansigt paa og skæntede jete Vejen.

Da Hr. Bumble var blevet ene, var han sig lidt underigt abligt ad. Han luttede Staket op, talte Thestæerne rejede Sufferantagen i Haanden, underlagte omhyggeligt en Sølv-Fjælselønde, om den ogsaa virkelig var agte, satte derefter sin trekantede Hat paa tørs paa Hovedet, og polterede hjer værdigt fire Gange rundt om Bordet. Derpaa agde han Hatten fra sig, stillede sig stræbende hen, med Røgen op til Kaffelovnen, og lod til at sitte Sind at orietage en omhyggelig Burdering af alt Behøvet i Bærelset.

24.

Kort, men vigtigt.

Det gamle, krumbøjede og rystende Fruentimmer jumpyede med ad Gangene og op ad Trapperne og mumlede af og til et utydeligt Svær paa Madam Corney's Stæben. Til sidst tunde hun itte længer, men maatte standse for at trakte Vejret. Hun rakte saa Vejret til Madam Corney, som gik rask i Forvejen og trauste ind i Stuen, hvor den dænde laa.

Det var et uselt Kviststakket. Henne i den anden Ende af det stød der et Lys og brandte. Ved Sengen sad en gammel Baagetone; foran Kaffelovnen stod Apotekens Medhjælper og stak sig en Tandstikker af en Penne-rose.

„Hu, hvor det er tomt!“ bemærkede denne unge Kvistler, da Madam Corney kom ind. „Det er noget skemt Kul, De faar leneret!“ tilføjede han og stødte med den usine Jdrager ind i Kaffelovnen. I det samme løb der i Stønnen fra Sengen, og han saa derhen med en Mine, som om han først nu kom i Tanker om, at der laa nogen.

„Hu,“ sagde han, „ja med hende er det forbi, det stulde andre mig, om hun gør det et Par Timers Tid endnu..... De ber! sover hun?“

Baagetonen bøjede sig ind over Sengen for at se — og nullede saa.

„Na ja, saa maatte hun tan sove bort, hvis De lader være at gøre Støst!“ bemærkede den unge Kvistler. „Sæt Lyset ned paa Gulvet, saa generer det hende itte!“

Baagetonen lystrede, men rystede i det samme paa Hovedet for at tilkenbegide, at saa let blev Døden nu itte. Derefter satte hun sig hen til den anden gamle Kærling, der imidlertid var kommet ind. Olfbruken saa meget utaalmodig ud; hun trat Sjaltet tættere om sig og tog Plads ved Fodenden af Sengen.

Apoteker-Medhjælperen spjødte sin Tandstikker fær dig og stod saa en halv Snes Minutter og varmede sig op rd Kaffelovnen; men til sidst blev han led af det og luffede ud paa Taaspjødserne. Lidt efter at han var gaaet, trød de to gamle, rystede Kærlinger hen, hvor han havde staaet; siddende paa Sug foran Tjden, med deres grimme Ansigter klart behjete af den, gav de sig til at hviste sammen.

„Sagde hun noget, mens jeg var væk, Ane?“ spurgte Marthe, som var den af dem, der havde hentet Madam Corney.

„Itte et Nut,“ svarede Ane. „Hun laa og fagtede noget med Arzene; men jeg holdt paa hende, og saa faldt hun hen igen. Hun har itte mange Kræfter mer, saa jeg tunde not holde hende — aa ja, aa ja!“

„Hil hun noget af den varme Vin, som Doktoren havde saat, hun stulde have?“ spurgte Marthe.

„Rej, der var itte til at faa en Draabe ned i hende. Saa drak jeg den selv, og den gjorde godt.“ — De to gamle Hefse skævede forsigtigt til Siden for at forvisse sig om, at ingen hørte dem, og sniste fornøjede.

„Ja,“ sagde Marthe, „jeg huffer not den Tid, da hun selv vilde have gjort lige saadan og vilde have taget sig et godt Grim oopenpaa.“

„Nat ja, der var Hums i hende! Og hun har skæbt mange dejlige Vig, saa nysjellig og pæne, som de tunde have været af Vøts. Mine gamle Sjæne har selv set dem, og mine gamle Hænder har rørt ved dem, for jeg har hjulpet hende de Snes af Gange.“ Ane spjødte sine dirrende Fingre ud og virrede med dem foran Ansigtet, famlede saa ned efter sin Lomme, sit en gammel Snuvstøbsknaafs frem, og heldte en uset Smule Snuv ud i Benindens fremstrakte Haand samt en lidt større Portion ud i sin egen Haand.

I det samme kom Madam Corney hen til dem. Hun var nu led af at vente og spurgte skarpt, hvor længe dette her stulde vare.

„Itte længe, Madam,“ svarede Ane og saa op paa hende. „Ingen kommer til at vente længe paa sin Død. Bære lidt Taalmodighed! den ta'er os tidnot alle sammen!“

„Ma hold Mund, mit gamle Brøst!“ bed Madamen hende af. — „Sig mig, Marthe, har hun haat det lige saadan før?“

„Ja, det har hun lidt,“ svarede Marthe.

„Men hun saar det aldrig saadan mer!“ tilføjede Ane. „For hun vaagner tan denne ene Gang til, — og paa paa, hvad jeg siger, Madam: det varer itte længe!“

jo bare prøve at komme og holde mig for Nat igen, saa skal I se, hvor jeg skal turere jer!“

Hun stulde til at fare ud ad Døren. Men Kærlingerne, der havde vendt sig om mod Sengen, gav i det samme et lille Strig fra sig, og hun saa tilbage. Den fuge havde rejst sig over Ende, hun sad og strakte Arzene ud. „Hvem er det?“ spurgte hun med hul Røst.

„Saa! saa!“ hysede den ene Baagetone, „tag nu bare og læg dig ned!“

„Jeg lægger mig aldrig levende mer!“ sagde den dænde og stred imod. „Jeg vil tale med hende ber! Kom herhen, nærmere endnu! Jeg vil hviste noget til Dem!“ Hun greb om Arzene paa Madam Corney, saa at denne maatte sætte sig paa Stolen ved Siden af Sengen, og hun stulde lige til at begynde at tale. Men saa sit hun Sje paa Baagetonerne, der stod og bøjede sig frem og spjødte Døren. „Jag de to der ud!“ hvilede hun, „gefindt! gesvindt!“

De to gamle Hefse klynkede omstap over, at det var kommet saa dybt med den tørre Seng, saa hun itte engang længer kendte sine bedste Venner. Men Olfbruken puffede dem uden videre ud ad Døren, lullede efter dem, og gik tilbage til Sengen. Ude fra forskrækkede Kærlingerne saa, at gamle Sally var fuld, — hvad der for Resten itte var usandsynligt. Thi foruden den antagelig Døds Opium, som Apoteker-Medhjælperen havde forordnet, havde de to værdige gamle Madamer, hemmeligt og af deres eget gode Hjerter, behandlet hende med en antagelig Skurt Genever og Vand.

„Hør efter!“ sagde den fuge og anstrengt sig for at samle sine Kræfter: „I denne Stue her — i den selv samme Seng — påsede jeg engang et pænt ungt Fruentimmer, som var blevet bragt herind, uafset og ødelagt. Hun fødte en lille Dreng og døde — lad mig se: hvad var det nu?“

„Det er det samme med Maret! idafstød den utaalmodige Madam Corney. „Hvad saa videre om hende?“

„Hvad saa videre om hende?“ gentog den fuge, der var sunken tilbage i sin forrige sløve Tilstand. „Hvad saa videre? — Nu ved jeg det!“ udbød hun pludselig og rejste sig med et Sæt; hendes Ansigt blussede, Sjænen var ved at gaa ud af Hovedet paa hende. — „Jeg plundrede hende, hører De! Hun var itte blevet tomt endnu, — hører De! Hun var itte blevet tomt endnu, da jeg stjal fra hende.“

„Du ha, hvad stjal du?“ spurgte Madam Corney og gjorde en Bevægelse, som om hun vilde talde Jøst til.

„Det!“ sagde den fuge og holdt Haanden op for hendes Mund. „Det eneste, hun havde. Hun havde trængt til Tøj for at varme sig, og til Mad for itte at fulte ihjel, men hun havde itte Riddt sig ved det! Naa gentog det paa sit Brøst. Og det var Guld, fortaar De, agte Guld, det kunde have frelst hendes Liv!“

„Egte Guld!“ gentog Madam Corney og bøjede sig højt ind over den fuge, som var sunket tilbage. „Videre! — videre! — hvad saa mer! Hvem var Wor-deren?“

Hun sagde, at jeg stulde gemme det godt, jeg var jo den eneste, der var hos hende. Og jeg stjal det!... Man vilde have behandlet Drengen bedre, dersom man havde vist det alt sammen: men det har jeg sagt Dem.“

„Rej, nej, — styd dig! — dersom man havde vist hvad?“

Den fuge gjorde igen en Kraftanstrengelse: „Da Moderen mærkede, at Døden nærmede sig, saa vilde den Dag til mig, at hvis hendes Barn blev i Live, saa vilde hun gaa maatte komme, da det itte behøvede at flamme sig saa meget over sin staklets Moder. Og „aa Gud,“ bad hun, „enten det nu bliver en Dreng eller en Pige.“

„Hvad blev Drengen?“ afbrød Madam Corney hende. „De døde ham Oliver,“ mumlede den fuge sagte. „Og det Guld, som jeg stjal, det Guld —“

„Ja, — hvad det, hvad det?“

Madam Corney bøjede sig endnu længere ned over Sengen. Men hun rystede instinktmæssigt tilbage, da den fuge endnu engang, langsomt og stift, rejste sig over Ende og famlede med begge Hænder om Tæppet og mumlede nogle uforstaaelige Ord — og fant tilbage. —

„Stenbøst!“ sagde den ene af de to gamle Kærlinger, der stundfomt smuttede ind, saa snart Døren var blevet lukket op.

„Ja. Og naturligtvis var det ingenting, hun havde at sige!“ bemærkede Madam Corney, som ligegyldigt gik sin Vej.

25.

Jægen hos Fagin & Kompagni.

Den Aften da dette hændte i Fattighuset, sad Fagin i sin Hule og grublede hende ved den daarlige brændende Jld. Der laa paa hans Stød en Kaffelovnsstuffer, som han aabenbart havde brugt for at se at faa bedre Jld; men saa var han falden i Tanker og sad nu og stirrede aandsfraværende paa den rustne Skamirist. — Ved Bordet omme bag ham sad Kæbetampen, unge Charley samt Fregne-Tom og spjødte Whisk. Kæbetampen havde den blinde Matter. Ru og da, naar Velighed gaves, mønstrede han hurtig og Dmærtomt Fregne-Toms Kort og indrettede sit Spil derefter. Det maa tilføjes, at Fregne-Tom og han Matter uforvareligt tabte, hvistet dog itte i mindste Maade lod til at ærge unge Charley. Her Gang et Spil var ude, stak han tværtimod i en strålende Latter og forstfede, at han ingen Sinde havde været med til saa grinagtig en Whisk.

„Ja, det var den Rubbert!“ bemærkede Fregne-Tom, meget lang i Ansigtet, og han tog et Pengestykke op af Løslommen. „Det er ogsaa Pokkers med dig, Fad, du vinder altid! Selv om Charley og jeg har not saa gode Kort, saa taber vi!“

„Enten nu Sagen i sig selv eller Fregne-Toms Tonefald morede Charley, brast han i en saa overflodig Latter, at den endog dakte Fagin af hans Grublerier og sit ham til at spørge, hvad der var.

„Det er Fregne-Tom,“ forklarede Charley leende. „Han har itte bundet et eneste Træt, og han og jeg har dog nært Mattere imod Kæbetampen og den Blinde.“

„Ja her, her, her!“ sniste Tjden med en Mine, der lod forstaa, at han begreb meget godt, hvordan det var gaaet til, „den, der vilde have Kravetamp paa Kæbetampen, skal staa tilbage op!“

„Og saa maa han endda have trukket Støllerne paa om Aftenen og have Briller for begge Sjæne og Rittert oven i Kæbet,“ erklærede unge Hr. Charley.

Kæbetampen der sad med Hatten paa, herte i overlegen No paa disse Lovtaler og tilføjede, han vilde holde en Krone paa, at han i hver eneste Omgang stulde faa det første Billedkort. Da ingen fælte Trang til at inblæde sig paa paa et Baddemaal herom, gav han sig til at tegne med Rtribet paa Bordet en omhyggelig Plan af Fængslet, alt imens han skøjede saare gennemtrængende. Intil han pludselig vendte sig om mod Fregne-Tom: Det er svært saa du er blevet kedelig, Tommy!“ sagde han. „Hvad tror De, han sidder og spekulerer paa, Fagin?“

„Na-aa, jeg ved saameget itte, min Ven,“ svarede Tjden, og drejede Hovedet om imod dem, medens han blev ved at puste med Kaffelovnsstufferen. „Maaste paa, at han table før, — eller maaste paa det rare lille Vanophold, som han lige er kommet ind fra, her, her, her, haabehager!“

(Fortsettes.)